

## POSTANOWIENIE

7 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 7 lutego 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa P. B.

przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.

o ustalenie,

na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z 29 czerwca 2022 r., I ACa 175/22,

**I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**II. zasądza od Bank S.A. w W. na rzecz P. B. tytułem kosztów postępowania kasacyjnego kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 czerwca 2022 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z 10 grudnia 2021 r. W konsekwencji w mocy pozostało orzeczenie sądu pierwszej instancji stwierdzające nieważność w stosunku do powoda łączącej pozwany Bank i M. S. oraz P. B. umowy kredytu hipotecznego.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia wywiódł pozwany Bank. Zaskarżył je w całości, wniósł o uchylenie wyroku sądu drugiej instancji i

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany oparł na dyspozycji art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. formułując zagadnienie prawne:

- czy w sprawie o ustalenie nieważności umowy kredytu denominowanego w walucie obcej z uwagi na zawarcie w umowie klauzul abuzywnych konieczny jest udział po stronie powodowej wszystkich osób zawierających umowę kredytu, w tym także tych co do których nastąpiło zwolnienie z długu w zakresie należności wynikających z umowy kredytu, czy udział ten ogranicza się wyłącznie do osób będących czynnymi kredytobiorcami?

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie. Tak więc, nie w każdej sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, w przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się wbrew obowiązującym regulacjom sądem trzeciej instancji. Nie jest rolą Sądu Najwyższego korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarga kasacyjna strony pozwanej nie zawiera argumentów dostatecznych dla uznania, że skarżący skutecznie wykazał, że w sprawie zachodzą powołane przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Poruszona przez skarżącego kwestia charakteru współuczestnictwa w tzw. sprawach frankowych stron umowy kredytu – kredytobiorców, została przez Sąd Najwyższy rozstrzygnięta w uchwale z 19 października 2023 r., III CZP 12/23. Przesądzone w niej, że w sprawie przeciwko bankowi o ustalenie nieważności umowy kredytu nie zachodzi po stronie powodowej współuczestnictwo konieczne wszystkich kredytobiorców. Powód był zatem uprawniony do samodzielnego zainicjowania i popierania roszczenia w sprawie.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1, 1<sup>1</sup> i 3, art. 99 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

[ał]

